Катя Алвес

Клубът на мъфините

Четири приятелки и едно приключение на осем лапи

Лулу обича главоблъсканиците (даже ги измисля сама), а също и логичните неща. Тя е много умна и със сигурност някой ден ще стане известна математичка. Или пък ще успее да изобрети сладкиш, който нараства, вместо да намалява, докато ядеш от него (тя май даже предпочита това).

Таматам всъщност се казва Тамара. Има купища блестящи идеи и зайче на име Супер Алберт, което е много талантливо (стига да е в настроение!). Таматам иска да стане циркова актриса и в никакъв случай – подреждачка на стаи (може ли някой да предаде това на майка ѝ?).

Миранда понякога е малко суетна, затова пък винаги е готова да помогне. Много разбира от мода и е убедена, че знае как да реши всеки проблем (ама наистина всеки!). И понякога дори ѝ се получава (ама не много често).

Лин е срамежлива (малко) и смята цигулките за ужасни (много!). За съжаление обаче, ѝ се налага да ходи на уроци по цигулка (и то твърде често). Но въпреки това (за щастие!) тя винаги намира време и за Клуба на мъфините.

Катя Алвес
Родена е през 1961 г. в град Коимбра, Португалия. Упражнявала е различни професии – работила е в книжарница, в библиотека, била е редактор в радиото. Днес тя живее със семейството си в Цюрих и пише детски романи, повести, радиопиеси. Много обича португалски оризови кексчета, за които твърди, че са преки роднини на мъфините.

Ели Брудер
Родена е през 1980 г. в областта Пфалц, Германия. От малка обича да рисува истории в картинки. След като завършва образованието си в Шотландия и Фрайбург, работи като илюстратор. Живее с мъжа си и цяла ферма с животни край езерото Ратцебург в Северна Германия. В Шотландия Ели Брудер за пръв път опитала мъфини, които и до днес обича много.

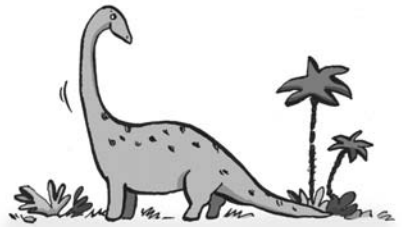

Der Muffin-Club
Vier Freundinnen und ein Abenteuer auf acht Pfoten
Autor: Katja Alves
Illustrations: Elli Bruder
© 2016 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany
www.arena-verlag.de
Through Anthea Agency

Клубът на мъфините
Четири приятелки и едно приключение на осем лапи
© Издателство „Фют“, 2019
Текст Катя Алвес
Илюстрации Ели Брудер
Превод Мила Георгиева Петрова
Редактор Албена Раленкова
с/о Anthea Agency, София
ISBN 978-619-199-393-2

Катя Алвес

Клубът на мъфините

Четири приятелки и едно приключение на осем лапи

Издателство „Фют“

Един неприятен следобед

Решавали ли сте някога някоя изключително трудна задача? **Аз – да!** И не говоря за математическите задачки-закачки, по които си пада Лулу. Нито дори за някой жонгльорски номер. Това го умея и с полупритворени очи! (Е, почти де. От време на време може и да поглеждам.) Даже доста ме бива в жонглирането – най-вече с ароматни бомбички за вана, луковици на лалета и с топчестите, изключително вкусни кокоски на мама. Мама, естествено, е против да подхвърлям насам-натам лепкавите кокоски, защото храната не била за игра. Но аз не си играя, аз тренирам!

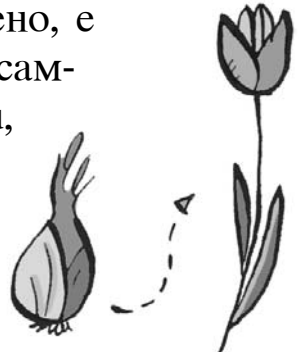

УНД = умни, находчиви & досетливи

А трябва да тренирам, защото искам да стана циркова актриса. Но както все казва Лулу, не бива да очакваш от майките да мислят логично. Никога! Не им е в това силата. Лулу знае всичко. Тя е умна, находчива и досетлива – както и всички ние от Клуба на мъфините.

Когато обаче се наех с тази наистина тежка задача, даже Лулу изгуби ума и дума. Искате ли да знаете какво стана? От днес за утре трябваше да поема близо двайсет килограма отговорност. А това си е множко, особено когато килцата никога не правят каквото искаш от тях. (Досещате ли се вече?) В тази крайно сложна ситуация с осем лапи имах нужда от помощта на **Клуба на мъфините**. Ние решаваме всякакви проблеми и си помагаме една на друга. Винаги!

Плувна шапка на русалка

Заедно вече сме се справяли с доста засукани случаи. Например веднъж издирихме изчезналите плувни шапки на „Планинските русалки“ (без тях те никога нямаше да успеят да спечелят състезанието) и дори заснехме един филм (където Миранда беше в най-главната, а ние – в другите главни роли).

За останалите ни вълнуващи **преживелици** можете да прочетете в другите истории за Клуба на мъфините. Поне вече знаете, че ние сме четири: аз, Миранда, Лулу и Лин. (Супер Алберт също е от нашата тайфа.) Но сега непременно трябва да ви разкажа за сериозния си проблем.

Ето как започна всичко.

Мама пак си нямаше друга работа, затова ме засипваше с хиляди ненужни съвети за разтребване.

И то точно в сряда следобед, когато не сме на училище!

– Таматам! **Ужас!** Какво е това гнусно нещо?! – мама с отвращение измъкна изпод дивана малкия ми гумен октопод.

Е, вярно е, че беше доста прашасал, но чак пък да се прави драма от това?

– Много добре знаеш – отвърнах. – Това е Теодор, моят октопод.

Теодор

Нямам представа защо възрастните все питат за неща, които са очевидни.

– И какво прави Теодор под дивана в хола? – мама здравата беше подпалила.

– Може пък там да му харесва? – изкикотих се аз.

И май прекалих. Мама тутакси направи онази физиономия – като на **вбесена невестулка**.

– Тамара, колко пъти да повтарям? Не можеш да зарязваш нещата си където ти скимне.

– Да, да... – врътнах очи (това много го умея).

– Подреди тази кочина, ако обичаш!

– По-късно...

– Не, сега!

– Няма как сега, мамо! – рекох отчаяно. – В два часа ще дойдат Миранда, Лулу и Лин.

вбесена невестулка

Мама пое дълбоко дъх:

– Тамара...

Добре! Разбрах. Няма смисъл да споря.

От немай-къде посъбрах някои неща – октопода Теодор, една кутия с жълт тебешир (наполовина празна), един спаружен морков (който всъщност беше на Супер Алберт, обаче пак аз трябваше да го прибирам), шест пълни с вода пластмасови шишета (моите кегли самоделки) и шише с одеколона на тате, смесен с препарат за миене на прозорци. Него смятах да го подаря на татко за рождения му ден като благоуханна течност за почистване на очила (по идея на Лулу).

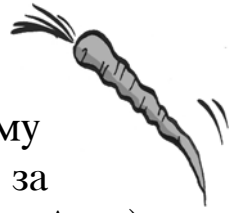

Цели **пет пъти** трябваше да се разходя, за да успея да натикам всичко под леглото си.

През това време мама ме наблюдаваше изпитателно:

– Май трябва да поизхвърлиш някои от нещата, с които вече не си играеш.

– В никакъв случай! – ужасих се аз.

Ама че глупост! Как бих могла да реша какво вече не ми трябва? Ами ако по някое време ми се прииска да извадя **плюшения си Йети** или пък отново да се пробвам на пистата си за боулинг. Как мога да знам отсега? Да не съм врачка!

Но преди мама да продължи да раздава нареждания, за късмет, на вратата се позвъни!

– Уф! Вие сте моето спасение! – посрещнах радостно приятелките си. – Напрежението тук е такова, че с нож да го режеш! Да се качваме горе!

Откакто предишните ни наематели – ужасният Шива и майка му, се изнесоха, използвахме празното жилище под покрива като свръхсекретно място за срещи на Клуба на мъфините.

– По-късно ще подредим играчките ти, Тамара! – викна мама след мен.

– **Когато кажеш!** – изкикках се аз и добавих по-тихо: – Само да не е днес или утре. Или вдругиден...

– Ама това вече не е „когато кажеш“ – възрази Лулу, докато се качвахме. – В това няма никаква логика – тя ме изгледа замислено.

– И какво ще правим сега? – попита Миранда.

Тя се плъзна насред възглавниците ми и се прозя.

– Знам какво – отвърнах бързо. – Всяко от нас ще напише по една идея на листче и най-добрата идея ще спечели.

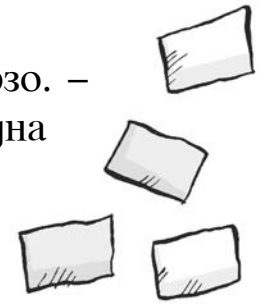

– Но без имена – предупреди Миранда. – Така е по-вълнуващо.

Кимнах. Лин приготви четири еднакво големи листчета. Всяка от нас се оттегли в един ъгъл на стаята и се зае за работа. Мина доста време, преди да приключим. Накрая Лулу събра листчетата и започна да чете на глас:

Лист 1: да се гримираме, да гледаме телевизия, да правим цигански колела

Лист 2: да си измисляме заплетени главоблъсканици

Лист 3: да учим Супер Алберт на разни номера

Лист 4: да печем огромни мъфини

– От кого е „да печем огромни мъфини“ – любопитно се огледа Миранда.

– **От мен** – обясни Лин и моментално се изчерви. – Ще ги занеса на учителката си по цигулка. Тя много обича мъфини. Ще ги изяде, ще заспи и няма да забележи, че не съм се упражнявала.

– Ъ? Няма логика! – отбеляза Лулу.

– Защо пък да няма!? – обиди се Лин. – Майка ми все казва, че от тежката храна на човек му се доспива. В това е номерът.

– В никакъв случай не бива да ходим в кухнята! – намесих се аз категорично. – Там е мама, а днес тя мисли само за разтребване.

– О! – изгледа ме съчувствено Лин.

– Кой знае някоя главоблъсканица? – провикна се Лулу и веднага си отговори сама: – Аз! И то една доста добра! Ето я: двама братя с криви носове имат общо четири чифта **смрадливи чорапи** и една торба с бълхи. На колко години са сестрите им?

– Ъъъ... нямам представа – отвърна Миранда.

– Трудно е да се каже – сбърчи чело Лин.

– Е – обърнах се към Лулу, – а ти знаеш ли?

– Не – отговори тя. – Предложих само да измисляме главоблъсканици. Не съм казвала, че ще мога и да ги решавам. Има разлика.

– **Глупава игра!** – възкликна Миранда и надзърна в листчетата.

– Освен моето предложение не виждам друго, което да става – рекох аз.

– То и твоето не го бива много – промърмори Лулу.

– Даже не знаеш кое...

– Естествено, че знам! – прекъсна ме Лулу. – На кого другиго би му хрумнало да учи Супер Алберт на разни номера?

Свих рамене:

– На мен идеята ми се струва суперска!

По-следващата събота на нашата улица щеше да има уличен празник и на всяка цена исках да покажа някой номер със Супер Алберт.

– Ако дресирам хубаво Супер Алберт, може дори да започна да печеля пари от него – обясних на останалите.

– Хубаво е да се печелят пари – замисли се Миранда, – но за това ще ни трябват повече животни. Иначе няма да е честно.

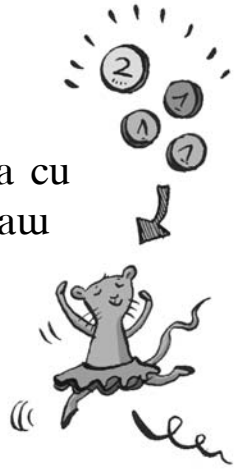

– Да, най-добре по едно за всяка от нас – възторжено възкликна Лин. – Не може ли да си купим някое? Лулу, ти нали имаш още пет евро? Може да ни стигнат за една **танцуваща китайска мишка**.

Лулу погледна часовника си:

– Леле! Трябва да тръгвам! – с ужас викна тя.

– Вече?! – разочаровано я изгледа Лин.

– Ама ние така и не правихме нищо – додадох аз.

– Знам – въздъхна Лулу, – но е ужасно важно!

Миранда ме дразни, а на мама ѝ звънят по телефона

Погледнахме Лулу с изумление.

– Точно в четири трябва да съм вкъщи. От тогава нататък отговарям за фризьорския салон на мама.

(Лулу винаги казва „фризьорския салон“, макар че майка ѝ боядисва косите на клиентките си насред кухнята им.)

– А не може ли да отговаряш за него оттук? – полюбопитствах аз.

– **Няма начин!** – отвърна Лулу и грабна чантата си. – Трябва да сервирам кафе на клиентката на мама, госпожа Дюпон, ако тя подрани, а мама закъснее.

